

„Овако је то било“, Бранко Стевановић
Повратак у детињство

Ова занимљива књига састављена је из двадесет осам прича за децу. Почетак књиге је занимљив. Открива зашто треба посећивати библиотеке. Објашњава колико читање помаже дечама. У библиотеци се налазе гомила књига пуних авантура, несташлука и што је најбитније „чудесних реченица“ које помажу код освајање девојчица. Дечаци из библиотеке касније у животу остају првржени књизи и своју децу уче да проводе време у библиотеци. За њих писац каже да су то „посебни дечаци“.

Писац нас даље на један необичан начин враћа у своје детињство. Из кратки прича сазнајемо да када је био мали веровао је да на једном дрвету расту патуљци, зеленкастих лица који се осмехују. Тајну је открио другу, који је потврдио да они стварно постоје. Откривамо да су и они били као свако дете склоно машти и сањарењу. Детињство је такво, све је дозвољено и могуће.

У школи је био бубалица, отац му је причао да је такво знање краткотрајно. Али, он није схватао зашто му је знање потребно за дуже.

Занимљива је прича о дечаку који је постао чувени сликар. И он је био мали и много је волео животиње, али није могао да их држи у стану. Како је растао тако је расла и његова љубав према животињама. Једно вече почео је да црта. И тако свако вече, јер је открио да може и на овај начин да се дружи са својим љубимцима.

Шта је лепше него имати друга из детињства? Писац са сузама у очима се сећа свог друга из детињства. Одмах сам се сетила својих другара. Значи ово је веома важан период у животу. Они су много читали, писали, рецитовали, што не бих могла да кажем да и ми то радимо.

Посебно ми је био занимљив део када писац говори са пауком Плетком, врапцем Џивадином. Занимљива су имена животиња рака Клокобућка-Зглавкоздравкобрчковића. Морала сам добро да преломим језик док сам прочитала ова имена која су ми и смешна и занимљива. То ме навело да и ја смишљам чудна имена својим љубимцима и тако сам започела једну нову игрицу.

Да се ништа не може сакрити то сам већ схватила, а то исто доказује прича о мачки. И баш када је писац мислио да ће ружна оцена нестати, тако што се прикрива и прави да она не постоји, ту је била мачка. Њен поглед говорио је да зна тајну. И касније у животу увек када је желео нешто да слаже, избегне, мачка је била ту. Мачка која прекорава.

Тако читајући занимљиве приче долазимо до краја читалачког часа. У последњој причи као да нам писац даје идеје о чему можемо да пишемо. О голубу писмоноши који је умислио да је царски пингвин па кренуо у хладне крајеве. О принцези која није желела да је принцеза. О врапцу који се заљубио у мачку, белом луку и седам котлића, заборављеном слону или причу са свим јунацима прочитаних романа. Идеје су ту. Покушају да напишем обично необичну причу, баш као што су приче у овој књизи.